Ч. 105. Четвер 26 (13) мая 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Пересуненє російскої оборонної лінії. — Справа Крети. — Замах на іспаньского короля.

В буджетовій комісиї вела ся вчера дискусия над буджетом зелізниць. Реферував пос. Сильвестер, котрий в своїм справозданю вказав на більшаючий недобір зелізниць державних і обчислив, що в 1910 р. держава буде мусіла додати 90 міліонів корон. Супротив недостачі рівноваги між видатками а доходами єсть конечною річию основна переміна руху зелізниць державних, бо держава не може постійно покривати так значного недобору. Висота видатків викликує поважні побоюваня і накладає обовязок ощадности, при чім особливо треба увзглядинити потребу реорганізациї заряду зелізниць державних. Конечне є також вивінуванє зелізниці в новий материял до веденя руху і використовуванє кождої торговельної обставини. Крім того треба звертати увагу на ощаджуванє вугля.

Другий справоздавець пос. Колішер зазначив, що доходи з зелізниць державних в р. 1910 дещо поправлять ся і що інвестицийний капітал принесе імовірно 3 проц. доходу. Впрочім додав, що доходи з зелізниць державних не лише в Австриї, але й всюди зменшили ся. Обговоривши відтак способи, якими можна би піднести дохід з державних зелізниць, бесідник поставив резолюцию, аби правительство старало ся розширити сїть зелїзничу і зорґанїзувати рух на зелізничих шляхах і щоби не згодило ся на предкладанє їй випрендованє деяких зелізничих шляхів. — По промові ще кількох бесідників дискусию перервано і відложено до нинішного засіданя.

В комісиї фінансовій поставив між ин. пос. Будзиновский внесенє деяких уступів закона о податку особисто-доходовім. Дальше промовляв п. Штельцель, критикуючи адміністрацию державну. — На нинішнім засіданю тої комісиї має бути покінчена ґенеральна дискусия.

Комісия санітарна радила над законом о побороюваню зарзаливих недуг. П. Бельоглявек просив, аби з огляду на вагу тої справи, котрої сторонництва не мали ще часу обговорити, відложити наради над предложенєм. По короткій дискусиї комісия згодила ся на внесенє Бельоглявка.

В справі пересуненя російского V. корпуса з Королївства польского в глубину Росиї, котре — як донесли суботнішні телєґрами — занепокоїло так дуже францускую прасу, пише близький до міністерства війни віденьский дневник „Die Zeit", що пересуваня російских войск в Королївстві польскім і взагалі в цілій західній територні Росиї, то початок великих змін в фортифікациях російскої оборонної лінії, зверненої против Австро-Угорщини і Німеччини. Єсть се почасти вислїдом одного з досьвідів, які Росия здобула в часі переводженя мобілїзациї своїх сил в р. 1905/6 до війни з Японією. Правлячі російскі круги прийшли до переконаня, що на випадок війни з Німеччиною німецка армія, посунувши ся в напрямі Ґродна, обійшла би фортифікацийну лінію Висли, це заки російскі сили були би в можности зібрати ся на тій лінії в більшій скількости. Коли-ж би войска Австро-Угорщини посунули ся рівночасно в напрямі Литовского Береста, то російскі сили, зібрані на фортифікацийній лінії Висли, були би з'ізольовані і відтяті від сполученя з центром Росиї а тим самим не входили би просто в рахунок у великих битвах, що відбули би ся на всході від тої лінії.

З уваги на те постановила Росия опусти-

Паньство приймають.

(З францускового).

I.

Паньство Мутіє порішили, що спровадивши ся до нового мешканя, мусять мати день принятя і визначили на то першу неділю місяця.

Третього листопада, Ґізеля і Ґустав Мутіє мали „бути дома" від години 4 до 7.

О годині пів до четвертої, вертаючи обоє з міста, з руками повними закуплених річий, стрітили ся в брамі дому.

— І щож? Маєш тїста? — спитав Ґустав.

— Так... знамениті бабки і пінки.. В невеличкій цукорни, на око зовсім не обіцюючій, але досить відвідуваній... і лиш по шість сотиків!

— Знаменито!

— А ти? Як з вином? Маєш то, чого потреба?

— Всьо, чого потреба!... Знамените порто... порто у фляшках так страшенно брудних, що ледве можна зважити ся діткнутись їх і виглядають так, немов би походили з часів, коли ще чарок не знали.... Але ніколи не відгадаєш, кілько я за то заплатив.... дві корони, так, дві корони фляшка!

Хотіли вже іти на гору, коли Мутіє задержав жінку за рамя.

— Зажди, а портиєрка?

— Портиєрка? щож портиєрка?

— Чейже знаєш.... То, що ми мали їй сказати....

Удали ся до льожі портиєра. З великою вічливостию просили паню Людовік, аби, коли прийдуть їх знакомі, не сказала їм, що мешкають па „пятім поверсї", лише що на „четвертім", не числячи мезаніну.

Хотячи наклонити єї до тої уступки в користь своєї власної любови, додали:

— Ага, пані Людовік, ось тісточка. Як відійдуть наші знакомі, принесемо вам кілька з цілою приємностию.

Сеї неділї, дня 3 падолиста, між четвертою а семою по полудни, около дванацять осіб дотикало по черзї електричного ґузика при дверях, а відтак на яких пятьдесять минут поринало в однім з чотирох фотелів, стоячих під стїною сальону в мешканю паньства Мутіє.

Паньство Мутіє купили двацять пінкових тїст і тілько кусників бабки.—О три на осьму, коли вже можна було бути певним, що ніхто не прийде, забрали ся до перечисленя запасів, які їм полишили ся.

— Чотирнацять — сказав Мутіє—лишило ся чотирнацять кусників.

— Отже тим ліпше! — відповіла жінка.— Хоч раз будемо собі могли ужити!

Обчислили в думцї обоє, що коли би навіть дати служниці два тісточка, полишить ся їм ще по шість на десер по обіді. Але Мутіє скрикнув на него:

— А портиєрка!

— Правда — потвердила жінка — ми мало о ній не забули. Ох, то приємність, що мусимо собі від уст відіймати для тої старої баби!

— Остаточно що обіцяло ся, треба додержати — замітив пан Мутіє. — Лишить ся нам лиш по чотири для кождого!... Тим гірше, треба їй занести також чотири.

Уложивши на тарели чотири тїста, пан Мутіє вже мав виходити, коли задержав ся на порозї.

— Слухай-но, Ґізельо!

— Що кажеш, мій дорогий?

— Чотири... чи гадаєш, що конче треба їй дати аж чотири?.. Чи не гадаєш, що вистало би два?... Знаєш, забери той кусник бабки і одно тїсточко і положи під кльошем на столі в їдальній комнаті.

Кождої недїлї вечером паньство Людовіки мали на обіді у себе двох синів, дочку і зятя, поліцианта. Коли пан Мутіє війшов до комнати і побачив так численне товариство, зібране довкола родичів, жаль єму зробило ся, що взяв з собою лише два тістка.

— Так, так, пані Людовік, є лиш два, на жаль — шепнув засоромлений. — Прошу вибачити... Ми гадали, що будемо могли принести більше... Прийшло більше гостий як ми надіяли ся... Однако маю надію, що по другім недільнім принятю буду міг вам принести повнійший таріль.

ти фортифікацийну лінію Висли і посунути ся на лінію Київ-Рівно-Литовский Берест-Гродно. Дотеперішні укріпленя в Варшаві, Івангороді, Новоґеорґієвску і т. д. заступлять укріпленя в Луцку, Рівні, Дубні і т. д., котрі доси суть треторядними укріпленями а тепер мають стати перворядними. Укріпленє сеї другої лінії має особливе значінє в разі війни з Австро-Угорщиною, бо з тої лінії найлекше опановувати всіми подільско-українськими шляхами та можна з боку напасти на австро-угорскі войска, що посували би ся в напрямі Київа або Литовского Береста. Та лінія віддалена від границі всхідної Галичини всего на 80 до 100 кільометрів, а стратеґічно она так грізна для всхідної Галичини, що Австрия буде мусіла протиставити їй новітні укріпленя в околици Львова.

Турецка „Єні Іазетта“ пише, що поміж Франциєю, Анґлією і Італією прийшло до порозуміня що до форми автономії Крети. Росия не дала ще відповіди. Розходить ся тут о автономію подібну до давної автономії Всхідної Румелії. Туреччина мала би після того проєкту іменувати ґубернатора зпоміж урядників невтральної держави. В міродатних кругах сумнівають ся о правдивости тої вісти.

„Neue fr. Presse“ доносить, що опікунчі держави згодять ся, аби відношенє Крети до Туреччини прибрало подібний вид, як відношенє давної Всхідної Румелії до Туреччини. Заходить лиш ріжниця що до особи ґубернатора. Західні держави предкладають одного з італіяньских ґенералів, імовірно ґен. Робілянта, Росия же одного з великих князів. Молодотурки хотять мати на тім становищи турецкого князя, инші знов хотять єгипетского кедива.

„Daily Mail“ доносить, що нота Анґлії і Франциї в справі Крети найде згоду Італії і Росиї. Нота заповідає, що опікунчі держави скинуть ся рішучо з своєї опіки і полишать Крету єї власній судьбі, коли сейчас не залишать своєї постави супротив Туреччини.

В Мадриді на площи перед королівскою палатою, в місци, де стоїть памятник жертв, які погибли підчас замаху на короля Альфонса в дни єго весіля, вибухла бомба. Виновник, коли бомба вибухла, почав утікати і стрілив до себе з револьверу. Переведений на ратункову стацию, помер там від ран. Єго права нога була зовсім подіравлена відломками бомби. Виновник мав коло 35—40 літ, був елеґантно одітий і не мав при собі ніяких паперів, вирізав навіть знаки на білю.

Спершу гадали, що бомба вибухла случайно, коли той якийсь незвістний анархіст ніс єї попри памятник, але нинішні телеґрами доносять, що розходить ся тут о замах на короля Альфонса.

Мадридский „Imperial“ доносить іменно, що з причини вістий одержаних з заграниці поліция обсадила була сильно дворець, на котрий мав приїхати король Альфонс в поворотї з похорону в Льондоні. Однак король змінив несподівано напрям дороги і вернув до Мадрида автомобілем.

Виновника замаху бачено від кількох днів в Мадриді, як крутив ся коло королівскої палати з торбою в руках. Як показує ся, хотів він ту торбу підложити під вікна палати. Оногди прибув перед палату і почав розмовляти з одним з вояків, питаючи, чи король вже вернув. Відтак положив на земли торбу з бомбою. Бомба вибухла в часї, в котрім король після заповідженя мав прибути. Однак, як звістно, король в послїднім часї змінив дорогу.

Виновник замаху називає ся Хозе Карендджія Тазочеллї, має 27 лїт і прибув з Барцельони перед кількома днями.

Новинки.

Львів, дня 25 мая 1910.

— **Є. В. Цісар** уділив вселаскавійше комітетови будови гр.-кат. церкви в Вербівчику з приватних фондів 200 К запомоги.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував канцелїстів: Павла Гарасима в Раві рускій і Йосифа Травґотта в Березові офицялами канцелярийними ad personam з полишенєм їх в доперішних місцях службових.

— **Львівский „Сокіл“** уладжує в неділю дня 5 червня перший фестин в Янові при співучасти тамошного „Сокола“. В програму війдуть між иншими точками вправи вільноручні селяньских Соколів в Домажира, Зелева, Козич і Жорниск та вправи списами членів львівского „Сокола“.

— **Із „Шкільної помочи“.** Звичайні загальні збори тов. „Шкільна Поміч“ у Львові відбудуть ся дня 4 червня с. р. (субота) о 5 години по полудни в компатах „Рускої Бесіди“ (Ринок 10). На дневнім порядку: 1) Відчитанє протоколу з послїдних зборів. 2) Звіт з дїяльности товариства по конець мая 1910 р. (секретарский і касиєрский). 3) Звіт контрольної комісиї. 4) Вибір нового виділу і контрольної комісиї. 5) Справа ульокованя майна товариства. 6) Внесеня і інтерпеляциї. З огляду на вагу товариства і єго цїли просимо о численну участь в нарадах. — За виділ: о. Евг. Гузар голова, Конст. Малицка, секретарка.

— **Надзвичайні загальні збори** філїї тов. „Сільский Господар“ відбудуть ся в Чесанові дня 1 червня 1910 р. о год. 5-ій по пол. в хаті філїї тов. „Просьвіта“. На порядку дневнім: 1) Вибір 2 членів виділу і 1 заступника. 2) Реферат про молочарні. 3) Внески членів.

— **Малі розбишаки.** Незвичайно сьмілого нападу розбишацкого допустили ся оногди у Львові на Рускій улици три малї хлопці, котрі без сумніву пустились на розбишаків і закінчать в криміналї, коли не на шибеници. Улицею ішла Катерина Міржиньска і держала в руцї полярес. Молоді розбишаки приступили до неї і один з них вдарив єї нараз зелїзною штабою по голові а другий тимчасом вирвав їй полярес з руки, виймив з него банкнот 10-короновий, а полярес кинув їй під ноги. Стало ся то так в одній хвили, що Міржиньска з перестраху ледви могли опамятати ся а розбишаки тимчасом втекли. Позаяк з рани на голові від удару штабою пустила ся кров, Міржиньска пішла на стацию ратункову, де їй рану обвязали. Вчера побачила Міржиньска в місті одного з тих напастників і при помочи прохожих віддала єго поліцияному. На поліциї подав хлопець, що називає ся Володислав Майковский і має 13 літ. Зразу виговорив ся, що був дїйстно в товаристві напастників, подав навіть назвиско одного з них, але пізнїйше зачав випирати ся всего. Міржиньска каже, що рішучо єго пізнає. Майковского віддано до арешту а за єго спільниками слїдить поліция.

— **Крадежі.** Пахтяр з Басівки, Герман Ґрос приймив 10 днів тому назад на службу якогось жида літ може з 30, котрий вилеґітимував ся книжкою службовою виставленою на назвиско Шмерля Блявштайна з Хирова. Коли Ґроса не було дома, дібрав ся той Блявштайн до замкненої шуфляди, вкрав готівкою 900 К і дві картки заставничі на два золоті ланцушки і золотий годинник а відтак втік. Показало ся опісля, що слуга Ґроса називає ся инакше і що книжочку, яку мав, вкрав Шмерльови Блявштайнови, котрий мешкає в Хирові і що цїлий рік подав себе за Блявштайна. Поліция львівска і жандармерия ведуть в сїй справі слїдство. — Вчера арештовано Агафію Стиранку, бувшу служницю у п. Мальвіни Гаєман в Долини, де вкрала пару бронзових лїхтарів і втекля. Тут наймила собі помешканє у Антонїї Козової, котрій вкрала також кілька дрібних предметів. При ревізиї знайдено у Стиранки цїлий магазин краденых річий, а то богату гардеробу дамску, між иншим 10 ручників, коцик, капу, диванник, покривальце на куфер, цїле кухонне урядженє почавши від кошичка на булки аж до ложки компотової. Стиранку, котра в части признала ся до крадежі, віддано до арешту поліцийного.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори „Тов. руских женщин“ відбудуть ся в Стрию дня 31 мая. — На засїданю ради громадскої в Струсові ухвалено дня 9 мая с. р. віднести ся до властий, щоби не уділювали концесиї на продаж напитків в замкнених начинях в Струсові на т. зв. коркові шинки, а то для того, що там є 6 шинків отвертих, а коркових шинків 15, то нарід так розпив ся, що недавно один міщанин проколов в білий день свого товариша, з яким напивав ся. — В Хоросници коло Судової Вишнї знайдено в рові тїло удушеної 2-лїтної дївчинки зовсім в селї незнаної. Слїдство в сїй справі веде суд в Судовій Вишни. — Розправу против Дацька Волоска, котрий убив Семка Багрія, війта з Салашів, відрочено вчера в в цїли завізваня кількох нових сьвідків. — Коло брами ч. 7 при ул. Ягайлоньскій знайдено золотий дамский годинник з металевим ланцушком.

— **Будова рускої „Сокільнї“** в Станиславові. Руский „Сокіл“ в Станиславові вже в перших роках свого істнованя відчував дїймаючо недостачу салї на ґимнастичні вправи, та думав про будову власної хати. Завдяки кільком одиницям, яким справа будови „Сокільнї“ лежала на серци, удало ся „Соколови“ роздобути дорогою жертв кілька тисяч корон, та закупити хорошу двофронтову реальність при улици Третого Мая. Опісля справа будови припинилась. Аж сего року стала она знов актуальною та є на найлїпшій дорозї до здїйстненя. Товариство „Сокіл“ рішило ся на будову

III.

Другий раз в неділю 5 грудня паньство Мутіє „були дома“.

Вже від пів до четвертої сорок тїсточок ждало на столичку в сальонї і ряд чарок окружав цївкругом фляшки.

О четвертій Ґізеля і Ґустав в найлїпшій яку мали, сьвяточній одежі, дожидали з нетерпеливостию появи гостий.

Вибило пів до пятої, відтак три на пяту. Вибила пята і нїхто не являв ся, нїхто не зволив задзвонити до дверий.

— Щож то має значити? — дивував ся Ґустав.

— Справдї нїчого не розумію! — дивувала ся Ґізеля й собі.

Вибило чверть на шесту, пів до шестої, три чверти. І анї один гість не зволив задзвонити до дверий мешканя.

О шестій пан Мутіє не міг вже заволодїти над своїм гнївом.

— Прошу, прошу! Маю вже досить того чеканя на людий, що хиба глумлять ся надо мною! То ти, правда? ти хотїла мати день принять! Отже приймай собі сама своїх приятелів... як прийдуть! Я собі іду на долину викурити папіроса.

Зійшовши зі сходів на долину, Мутіє отвирав склянї двері ведучі до сїний і мало не скрикнув з радости. Дві особи — дві особи, котрі пізнав від разу як знакомі, хоч бачив їх лиш з плечий, пан і пані Салїняк — саме питали паню Людовік:

— Паньство Мутіє на четвертім поверсї, правда?

Мутіє забирав ся чим скорше вернути на гору, коли почув дуже добре, як портиєрка відповідала Салїнякам:

— Так, так, на поверсї; але не варта трудити ся... Паньства Мутіє нема нинї дома. Вийшли зараз по снїданю.

Чув також зовсім виразно, коли Салїняки відійшли, як баба весело кликала до мужа, що сидів був в своїй комнатї:

— Чуєш Людовік! Я знов двом сказала, що ті дураки Мутіє десь собі пішли! Знаменито іде! Ще чотири тїсточка, які на певно з'їмо нинї вечером!

величавої „Сокільні", яка має для Станиславова заступити „Народний Дім" по инших містах. Пляни „Сокола" виготовив професор Ів. Левиньский а кошти будови мають виносити 300.000 корон. Має се бути величава двоповерхова будівля з великою салею, зі сценою та з льожами, а станути має она при улици Третого Мая побіч проєктованої нової церкви. Маючи готові пляни та кошторис цілої будови, скликав „Сокіл" при кінци марта с. р. ширшу громадку Русинів із Станиславова і повіту в цїли остаточного акцептованя плянів та рішеня будови. По основнім представленю справи будови з технічного і з фінансового боку головою „Сокола", над'інжиніром Миропом, ухвалено приступити до сеї будови та розвинути як найживійшу акцию в цїли добутя фондів. Завязано ad hoc ширший і тїснійший комітет, що щиро взяв ся до роботи. Він то зацікавив широкі круги Станиславовян будовою сокільского гнїзда а доказом того факт, що дотепер сама інтелїґенция станиславівска деклярувала вже на будову „Сокільні" 30.000 кор., котру то квоту має сплатити ратами протягом чотирох лїт. Комітет поробив також заходи, щоб дістати більшу позичку в наших кредитових институциях і то з двоволяючим успіхом.

— **Гофріхтер перед судом.** Перед военним судом у Відни розпочала ся в понеділок рано розправа против оберляйтнанта Гофріхтера, що порозсилав до офіцирів отрую і спричинив смерть капітана Мадера. В склад военного суду входить оден майор, двох капітанів, двох оберляйтнантів, двох лайтнантів і капітан авдітор Кунц. Обжалуваний явив ся на сали в парадній уніформі, однак без оружя, був дуже блідий і тремтів цілим тілом. Розправа розпочала ся від заприсяженя суду. На питанє предсїдателя суду, чи обжалуваний хоче, щоб деяких членів суду усунено а заступлено ким иншим, Гофріхтер відповів тихо: нї. Опісля відчитано протокол із зізнань, зложених Гофріхтером в часї слідства, обжалуваний потвердив їх і сказав, що не має нічого до них додати. Потім виведено его зі салї. З черги приступлено до відчитаня кінцевого внесеня авдітора Кунца. Внесенє обіймає 120 сторін і подає подрібне означенє фактичного стану, слідства, доходжень і остаточне признанє Гофріхтера до вини. Подробиці розправи держать в строгій тайні. Говорено, що розправа закінчить ся вже нинї в середу а нинї знов наспіла вість, що розправа потягне ся кілька днів а може навіть і цїлий тиждень. Як би остаточно і не було а вирок стає правосильним аж тоді, коли его оголосять обжалованим а то не наступить так борзо, бо акти по виданю вироку мусять бути ще предложені до перегляду командантови корпуса, що може потягнути ся досить довго і оголошенє вироку може внаслідок того відбути ся аж за кілька недїль.

— **Завіщанє кн. Оґіньского.** В Петербурзї викликало немалу сензацию арештованє штабового капітана від прибочної ґвардиї Вонлярлярского, на котрого впало підозрінє, що то він пофальшував завіщанє кн. Оґіньского в свою користь. Може яких три роки тому назад помер князь Оґіньский, послїдний свого імени і полишив величезне майно, бо може яких 18 мілїонів рублїв. Князя уважали через цїле его житє за чоловіка несповна розуму, а в послїдних роках стояв він навіть під кураторією. Одинокою спадкоємницею его майна, переважно великих ґрунтових посілостий, уважали его жиючу ще тепер вдовицю, бо не було анї дітий, анї своякïв, котрі могли би були дійстно доказати, що суть з ним споріднені. До того ще знаходить ся грамота, котра постановляла, що по смерти княгинї має цїле майно припасти в дарунку кільком польским родинам.

Минулого року принесли були деякі ґазети вість, що якийсь католицкий сьвященик у волиньскій ґубернії знайшов завіщанє помершого кн. Оґіньского, в котрім він установляє своїм загальним спадкоємцем убитого в 1907 р. в Варшаві ґенерала від кавалерії Вонлярлярского, подальшого свояка царскої родини. Але що той ґенерал помер бездїтний, то по спадщину зголосив ся его братанич, штабовий капітан Вонлярлярский, що оженив ся був з панною Набоков, сестрою звістного посла до першої думи і княгинї Зайн-Віттґенштайн. Претенсиї Вонлярлярского підпирала дуже ревно спілка якихсь не конче честних людий, малих урядників польских і якийсь адвокат з Риґи, котрі не щадили нї гроша нї труду, але за то виговорили собі дуже велику провізию, як би Вонлярлярский процес виграв. Завіщанє вислано до Петербурга і тамошний суд затвердив его. Ледви довідав ся о тім давний опікун померщого князя і назначених ним спакоємців, кн. Потулїцкий, зараз телеґрафічно запротестував против того затвердженя і вніс до прокураториї жалобу на сфальшованє завіщаня. Прокуратория трибуналу апеляцийного передала ту жалобу судиї слїдчому для особливо важних справ з тим приказом, щоби він розвів слїдство.

Слїдство виказало, що підпис на завіщаню єсть без сумніву написаний рукою князя, але так само без сумніву єсть сфальшований зміст завіщаня. То показало ся з множества фальшиво поданих дат що до часу і місця і з неймовірности відносин князя Оґіньского до ґен. Вонлярлярского. До того ще показало ся, що по смерти князя було в его бюрку може якої пів сотки чистих листів паперу з его підписом. Тоді стало ясно, що хтось вкрав такий папір і уложив на нім завіщанє. Дня 12 с. м. переведено в Ризї і в Петербурзї ревізиї і забрано богато документів а в слїд за тим арештовано в Ризї і адвоката, котрий займав ся справою Вонлярлярского. Тоді зійшов ся войсковий суд офіцирів преображеньского полку, котрого мундур полковника цар завсїгди носить, і видав вирок, що Вонлярлярский має скинути мундур і виступити з войска. Цивільне одїнє лежало вже приготоване для него в сусїдній компатї і він в чверть години опісля перебрав ся і вийшов. На другий день дістав він завізванє до судиї слїдчого, а коли явив ся, по переслуханю відставлено его просто до арешту. Тепер мають відбути ся ще дальші арештованя.

Телеґрами.

Мадрид 25 мая. Що до особи виновника замаху суть все ще сумніви. Назвиско его має бути фальшиве. Після одних має він бути Італиянцем, після других Іспанцем. В Барцельонї арештовано кількох анархістів.

Букарешт 25 мая. Нинї вечером виїде румуньска місия войскова до Одеси в цїли віддания гостини російским офіцирам, котрі минулого лїта зложили візиту в Сінаї. Виїзджають: 3 ґенерали, 1 адмірал, 5 полковників, 2 майори і по однім капітані і поручнику.

Почдам 25 мая. Цісар Вільгельм вернув нинї рано з Анґлїї.

Мадрид 25 мая. Виновник замаху називає ся Жозе Корелїя Таборелї. Він приїхав з Буенос Айрес до Барцельони. При ревізиї в его помешканю знайдено всілякі хамікалїї, дві пекольні машини, подібні до бомби, котра вибухли. Таборелї в недїлю на двірци довідував ся о часї приїзду всіляких поїздів. Арештовано богато знаних анархістів, але доси не викрито слїду спільників злочину.

Цїна збіжа у Львові.

днѧ 24-го мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·60	до	11·80
Жито	7·50	„	7·80
Овес	7·30	„	7·50
Ячмінь пашний	6·50	„	6·70
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80

Надіслане.

Краєвий адвокат

Др. Володимир Охримович

провадить тепер адвокатску канцелярию

У ЛЬВОВІ

улиця Асника ч. 1 (ріг улиці Паньскої).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.